

Zbirka odločb sodne prakse

SKLEPNI PREDLOGI GENERALNEGA PRAVOBRANILCA
YVESA BOTA,
predstavljeni 28. novembra 2013¹

Zadeva C-530/12 P

**Urad za usklajevanje na notranjem trgu (znamke in modeli) (UUNT)
proti**

National Lottery Commission

„Pritožba — Znamka Skupnosti — Uredba (ES) št. 207/2009 — Člen 53(2)(c) — Znamka Skupnosti —
Zahteva za ugotovitev ničnosti, ki temelji na prejšnji avtorski pravici po nacionalnem pravu —
Poznavanje in razlaga nacionalnega prava — Uradna dolžnost sodišča Unije“

1. Urad za usklajevanje na notranjem trgu (znamke in modeli) (UUNT) predlaga razveljavitev sodbe Splošnega sodišča Evropske unije z dne 13. septembra 2012 v zadevi National Lottery Commission proti UUNT – Mediatek Italia in De Gregorio (Prikaz roke),² s katero je to sodišče ugodilo tožbi, ki jo je National Lottery Commission³ vložila zoper odločbo prvega odbora za pritožbe UUNT z dne 9. junija 2010⁴ v zvezi s postopkom za ugotovitev ničnosti med družbo Mediatek Italia Srl in G. De Gregorinom⁵ na eni strani ter NLC na drugi.
2. Ta zadeva Sodišču omogoča, da natančneje opredeli položaj nacionalnega prava v pravnem redu Evropske unije in določi smernice za nadzor, ki ga mora sodišče Unije v sporih glede znamke Skupnosti izvesti glede vsebine in razlage tega prava.
3. S prvim pritožbenim razlogom se zlasti postavlja vprašanje, ali lahko Splošno sodišče, ko odloča o tožbi zoper odločbo odbora za pritožbe UUNT, po uradni dolžnosti razišče vsebino veljavnega nacionalnega prava, na katero se je sklicevala stranka, ki zahteva ugotovitev ničnosti znamke Skupnosti zaradi prejšnje pravice, varovane s tem nacionalnim pravom.
4. V zvezi s tem bom v teh sklepnih predlogih trdil, da se za popolni nadzor zakonitosti, za kar je pristojno Splošno sodišče, predpostavlja, da lahko to sodišče reši spor v skladu z veljavnim nacionalnim pravom in da lahko v ta namen – če je treba, po uradni dolžnosti – razišče vsebino, pogoje za uporabo in obseg pravil nacionalnega prava, ki so jih stranke navedle v utemeljitev svojih trditev.
5. Vendar bom trdil, da mora sodišče Unije, če opravi tako raziskavo po uradni dolžnosti, spoštovati načelo kontradiktornosti.

1 — Jezik izvirnika: francoščina.

2 — T-404/10, v nadaljevanju: izpodbijana sodba.

3 — V nadaljevanju: NLC.

4 — Zadeva R 1028/2009-1, v nadaljevanju: sporna odločba.

5 — V nadaljevanju skupaj: Mediatek Italia.

6. Ker Splošno sodišče tega načela ni spoštovalo, bom Sodišču predlagal, naj pritožbi ugodi in razveljavi izpodbijano sodbo.

7. Ker se mi zdi, da stanje postopka ne dovoljuje, da se o zadevi razsodi, bom nazadnje predlagal Sodišču, naj zadevo vrne v razsojanje Splošnemu sodišču.

I – Pravni okvir

A – Uredba (ES) št. 207/2009

8. Uredba Sveta (ES) št. 40/94 z dne 20. decembra 1993 o znamki Skupnosti⁶ je bila razveljavljena in kodificirana z Uredbo Sveta (ES) št. 207/2009 z dne 26. februarja 2009 o blagovni znamki Skupnosti⁷, ki je začela veljati 13. aprila 2009.

9. Člen 53(2)(c) Uredbe (ES) št. 207/2009 določa:

„Blagovna znamka Skupnosti se razglasi za nično tudi na podlagi zahteve [UUNT] ali na podlagi nasprotne tožbe v postopku zaradi kršitve pravic, če se uporaba takšne blagovne znamke lahko prepove na podlagi druge prejšnje pravice v skladu z zakonodajo Skupnosti ali nacionalnim pravom, ki ureja varstvo in še zlasti:

[...]

(c) avtorske pravice“.

10. Člen 76(1) te uredbe določa:

„V postopku [UUNT] preveri dejstva po uradni dolžnosti; vendar pa je [UUNT] v postopku v zvezi z relativnimi razlogi za zavrnitev registracije pri tem preizkusu omejen na zahtevani ukrep in na dejstva, dokaze in navedbe, ki so jih podale stranke.“

B – Uredba (ES) št. 2868/95

11. Uredba Komisije (ES) št. 2868/95 z dne 13. decembra 1995 za izvedbo Uredbe Sveta (ES) št. 40/94,⁸ kakor je bila spremenjena z Uredbo Komisije (ES) št. 1041/2005 z dne 29. junija 2005,⁹ določa zlasti pravila o poteku postopka za razveljavitev ali ugotovitev ničnosti znamke Skupnosti pred UUNT.

12. Pravilo 37(b)(iii) izvedbene uredbe določa:

„Zahteva [UUNT] za razveljavitev ali ugotovitev ničnosti znamke Skupnosti [...] vsebuje:

[...]

(b) kar zadeva razloge, na katerih temelji zahteva,

[...]

6 — UL, posebna izdaja v slovenščini, poglavje 17, zvezek 1, str. 146.

7 — UL L 78, str. 1.

8 — UL, posebna izdaja v slovenščini, poglavje 17, zvezek 1, str. 189.

9 — UL L 172, str. 4, v nadaljevanju: izvedbena uredba.

- (iii) v primeru zahteve v skladu s členom [53(2) Uredbe št. 207/2009] podrobne podatke o pravici, na kateri temelji zahteva za ugotovitev ničnosti, in podrobne podatke, ki dokazujejo, da je vložnik zahteve imetnik prejšnje pravice iz člena [53(2) te uredbe] ali da je po veljavni nacionalni zakonodaji upravičen zahtevati to pravico“.

II – Dejansko stanje in sporna odločba

13. UUNT je 2. oktobra 2007 NLC odobril registracijo te figurativne znamke Skupnosti:¹⁰

14. Družba Mediatek Italia je 20. novembra 2007 pri UUNT na podlagi člena 52(2)(c) Uredbe št. 40/94, ki je postal člen 53(2)(c) Uredbe št. 207/2009¹¹, vložila zahtevo za ugotovitev ničnosti sporne znamke zaradi obstoja prejšnje avtorske pravice G. De Gregoria na tem figurativnem znaku:¹²

15. Oddelek za izbris UUNT je tej zahtevi 16. julija 2009 ugodil zlasti, ker naj bi Mediatek Italia dokazala obstoj avtorske pravice, varovane z italijanskim pravom, ki je skoraj enaka kot sporna znamka, in predhodnost te pravice v primerjavi z navedeno znamko.

16. NLC je vložila pritožbo zoper to odločbo.

17. Prvi odbor za pritožbe UUNT je to pritožbo s sporno odločbo zavrnil.

10 — V nadaljevanju: sporna znamka.

11 — Čeprav se je postopek začel med veljavnostjo Uredbe št. 40/94, se bo v teh sklepnih predlogih sklicevalo izključno na Uredbo št. 207/2009, s katero ni bilo spremenjeno besedilo upoštevanih določb.

12 — V nadaljevanju: *mano portafortuna*.

18. Prvič, odbor za pritožbe je menil, da je družba Mediatek Italia dokazala stvaritev dela in imetnika avtorske pravice s predložitvijo fotokopije zasebne pogodbe z dne 16. septembra 1986,¹³ s katero tretja oseba, ki se predstavlja kot avtor znaka *mano portafortuna*, potrjuje prenos svojih pravic reproduciranja in uporabe tega dela, ki je poleg drugih risb vsebovano v prilogi k pogodbi, na enega od vlagateljev zahteve za ugotovitev ničnosti.

19. Drugič, menil je, da nepravilnosti, ki jih je poudarila NLC, namreč navedba maksimalnega trajanja varstva avtorske pravice 70 let, čeprav je tako obdobje določeno šele od leta 1996, datum na poštnem žigu, ki je nedelja, torej dan, ko so pošte zaprte, in razlika v kakovosti in konceptu med risbo *mano portafortuna* in preostalimi risbami iz priloge, niso take, da bi povzročile dvome glede pristnosti pogodbe iz leta 1986.

20. Tretjič, pojasnil je, da je, čeprav je zasebni akt v skladu s členom 2702 italijanskega civilnega zakonika do sprožitve postopka za ugotovitev nepristnosti listine popoln dokaz izvora izjav tistih, ki so jih podpisali, pristojen, da vsebino presodi po prostem preudarku.

III – Tožba pred Splošnim sodiščem in izpodbijana sodba

21. NLC je 8. septembra 2010 v sodnem tajništvu Splošnega sodišča vložila razveljavitveno tožbo zoper sporno odločbo.

22. NLC je v utemeljitev tožbe navedla tri tožbene razloge, in sicer kršitev člena 53(2)(c) Uredbe št. 207/2009, nezakonnost tega, da je odbor za pritožbe zavrnil razpis ustne obravnave in izvedbo pripravljalnih ukrepov, in njegovo napačno presojo lastne pristojnosti za preučitev pristnosti pogodbe iz leta 1986.

23. Splošno sodišče je z izpodbijano sodbo tožbi ugodilo in UUNT naložilo plačilo stroškov.

24. Splošno sodišče, ki je obravnavalo prvi in tretji tožbeni razlog skupaj, je najprej – v točkah od 17 do 21 izpodbijane sodbe – opozorilo na postopkovno ureditev, ki se uporabi v primeru zahteve za ugotovitev ničnosti znamke Skupnosti, utemeljene z obstojem prejšnje avtorske pravice, ki se varuje v okviru nacionalnega prava.

25. V točkah 18 in 19 izpodbijane sodbe je navedlo točke od 50 do 52 sodbe Sodišča z dne 5. julija 2011 v zadevi Edwin proti UUNT¹⁴ in nato v točki 20 izpodbijane sodbe svojo sodno prakso, ki temelji na pojmu „splošno znanega dejstva“ in v skladu s katero „mora“ UUNT „po uradni dolžnosti in s sredstvi, ki se mu zdijo za to primerna, poizvedeti o nacionalni zakonodaji zadevne države članice, če so take informacije potrebne za presojo pogojev za uporabo zadevnega razloga za ničnost in zlasti za presojo pravilnosti zatrjevanih dejstev ali dokazne vrednosti predloženih dokumentov“.

26. Splošno sodišče je ob upoštevanju teh načel v točkah 23 in 24 izpodbijane sodbe razsodilo, da „čeprav se je odbor za pritožbe pravilno oprl na italijanska pravna pravila, ki določajo dokazno vrednost pogodbe iz leta 1986“, mora kljub temu „preveriti, ali [je uporabil] pravilno razlago upoštevnega italijanskega prava, ko je sklepal, da je na podlagi členov 2702 in 2703 italijanskega civilnega zakonika pogodba iz leta 1986 do sprožitve postopka za ugotovitev nepristnosti listine popoln dokaz izvora izjav tistih, ki so jih podpisali“.

13 — V nadaljevanju: pogodba iz leta 1986.

14 — C-263/09 P, ZOdl., str. I-5853.

27. Splošno sodišče je po navedbi vsebine členov od 2702 do 2704 italijanskega civilnega zakonika tako izrazilo svoje stališče:

„29 Vendar je treba ugotoviti, da je iz vsebine členov od 2702 do 2704 italijanskega civilnega zakonika razvidno, da je taka trditev v okoliščinah obravnavanega primera pravilna le, kadar je mogoče podpise pogodbenih strank šteti za pravno priznane, ker bi bila njihova pristnost potrjena v skladu s členom 2703 italijanskega civilnega zakonika, ali pod pogojem, da je treba uporabiti eno od izjem, določenih v členu 2704 tega zakonika.

[...]

31 [...] v zvezi z uporabo člena 2704 italijanskega civilnega zakonika je treba poudariti, da se lahko v skladu z njim zasebna listina, na kateri pristnost podpisa ni bila potrjena, uveljavlja proti tretjim osebam od dneva, ki sledi registraciji, ali od nastopa dejstva, ki enako gotovo potrjuje predhodnost izdelave listine.

32 V skladu s sodno prakso Corte suprema di cassazione (italijansko kasacijsko sodišče) je odtis poštnega žiga na zasebni listini dejstvo, ki dokazuje gotov datum te listine v smislu člena 2704 civilnega zakonika, če se ta žig nahaja na samem glavnem delu dokumenta (sodba z dne 14. junija 2007, št. 13912^[15]). Iz te sodne prakse prav tako izhaja, da se lahko nasprotni dokaz pristnosti datuma poštnega žiga predloži, ne da bi bilo treba sprožiti postopek za ugotovitev nepristnosti.“

28. Splošno sodišče je s tem, da je v točki 33 izpodbijane sodbe poudarilo tudi, da „čeprav se v izpodbijani odločbi ne sklicuje na člen 2704, je v njej naveden obstoj poštnega žiga z datumom 21. september 1986“, v točki 34 te sodbe priznalo, da „je prisotnost poštnega žiga element, ki omogoča ugotovitev, da je treba šteti datum pogodbe iz leta 1986 za gotov od 21. septembra 1986“, vendar je v točki 35 navedene sodbe dodalo, da „[bi lahko NLC] v skladu s sodno prakso [Corte suprema di cassazione] predložila dokaz, da je bila pogodba iz leta 1986 dejansko izdelana na drug datum od tistega na poštnem žigu, ne da bi ji bilo treba sprožiti postopek za ugotovitev nepristnosti listine“.

29. Splošno sodišče je iz tega v točki 36 izpodbijane sodbe sklepalo:

„Odbor za pritožbe je zato, ko je ugotovil, [...] da je pogodba iz leta 1986 ‚zasebna listina, s čimer je v skladu s členom 2702 do sprožitve postopka za ugotovitev nepristnosti listine popoln dokaz izvora izjav tistih, ki so jih podpisali‘, čeprav sprožitev takega postopka v okoliščinah obravnavanega primera ni bila potrebna, sledil napačni razlagi upoštevne nacionalnega prava, ki se uporabi na podlagi člena 53(2) Uredbe št. 207/2009, in s tem napačno presodil natančen obseg svojih pristojnosti.“

30. Splošno sodišče je nato, potem ko je v točki 39 izpodbijane sodbe poudarilo, da bi lahko napačna razlaga italijanskega prava vplivala na presojo nepravilnosti v zvezi s pogodbo iz leta 1986, ker bi se lahko „štelo, da bi odbor za pritožbe v morebitnem primeru, v katerem bi ugotovil, da bi lahko [NLC] pred njim izpodbijala gotovost datuma na poštnem žigu, pripisal večji pomen tem elementom, in da pogodba iz leta 1986 zato ni nujno dokaz izvora izjav, ki jih vsebuje“, v točki 40 izpodbijane sodbe ugotavljalo, da bi lahko napačna razlaga nacionalnega prava, ki ureja varstvo prejšnje pravice, na katero se je sklicevala družba Mediatek Italia, vplivala na vsebino izpodbijane sodbe.

31. Splošno sodišče je zato v točki 41 izpodbijane sodbe ugotovilo, da je treba razveljaviti sporno odločbo, ne da bi bilo treba preučiti drugi tožbeni razlog.

15 — V nadaljevanju: sodba z dne 14. junija 2007.

IV – Postopek pred Sodiščem in predlogi strank

32. UUNT predlaga, naj se izpodbijana sodba razveljavi in naj se NLC naloži plačilo njenih stroškov, NLC pa predlaga, naj se pritožba zavrne.

33. UUNT je v utemeljitev pritožbe navedla tri pritožbene razloge, prvega v zvezi s kršitvijo člena 76(1) Uredbe št. 207/2009, kakor ga razlaga Sodišče v povezavi s členom 53(2) te uredbe, in pravila 37 izvedbene uredbe, drugega v zvezi s kršitvijo pravice UUNT do izjave in tretjega v zvezi z očitno neskladnostjo in izkrivljanjem dejstev.

A – Prvi pritožbeni razlog: kršitev člena 76(1) Uredbe št. 207/2009 in pravila 37 izvedbene uredbe

34. UUNT s prvim pritožbenim razlogom, ki se deli na dva dela, zatrjuje, da se Splošno sodišče ne more opreti niti na člen 2704 italijanskega civilnega zakonika (prvi del) niti na sodbo z dne 14. junija 2007 (drugi del), ker se stranki na ta elementa nista sklicevali, zaradi česar nista del predmeta spora, predloženega odboru za pritožbe.

1. Trditve strank

35. Ker UUNT meni, da iz obrazložitve Splošnega sodišča ni jasno razvidno, ali to šteje nacionalno pravo za pravno vprašanje ali za splošno znano dejstvo, alternativno zatrjuje:

- da je Splošno sodišče, če je menilo, da je uporaba nacionalnega prava pravno vprašanje, kršilo načelo iz pravila 37(b)(iii) izvedbene uredbe, v skladu s katerim mora stranka, ki se sklicuje na nacionalno pravo, UUNT predložiti podatke, iz katerih je razvidna vsebina zakonodaje, in navesti, na kaj naj bi se v obravnavanem primeru nanašala, ter odstopilo od rešitve iz zgoraj navedene sodbe Edwin proti UUNT, iz katere naj bi izhajalo, da je nacionalno pravo dejansko vprašanje, na katero se morajo stranke sklicevati in ga dokazati;
- da je Splošno sodišče, če je menilo, da je uporaba nacionalnega prava dejansko vprašanje, neupravičeno opredelila nacionalno zakonodajo kot „splošno znano dejstvo“, ki ga lahko UUNT zato na lastno pobudo razišče in se nanj sklicuje, in da je poleg tega s svojo presojo nadomestilo presojo odbora za pritožbe in opravila presojo elementov, o katerih se navedeni odbor ni opredelil.

36. NLC odgovarja, da se pravilo 37 izvedbene uredbe in zgoraj navedena sodba Edwin proti UUNT nanašata izključno na dokazno breme vlagatelja, in ne na toženo stranko ali UUNT.

37. Poleg tega zatrjuje, da mora UUNT nacionalno pravo uporabiti pravilno in se o njem po uradni dolžnosti pozanimati, če je to potrebno za presojo pogojev za uporabo razloga za ničnost.

38. NLC dodaja, da se odbor za pritožbe ni omejil na presojo dejstev, temveč da je sprejel odločbo o pravu. Razlaga člena 76(1) Uredbe št. 207/2009, ki omejuje preizkus odbora za pritožbe samo na relativne razloge, ki jih je navedel vlagatelj, naj bi bila v nasprotju z uporabo temeljnih pravnih načel, ki jih mora UUNT upoštevati, kakor je poudarjeno v uvodni izjavi 13 in členu 83 navedene uredbe.

39. Končno, NLC je poudarila, da je napaka, ki jo je storil odbor za pritožbe, posledica napačne razlage členov 2702 in 2703 italijanskega civilnega zakonika, na katera je bil opozorjen, in da se je vprašanje dokazne vrednosti pogodbe iz leta 1986 postavilo pred odborom za pritožbe in Splošnim sodiščem. Zato naj ta napaka, če se predpostavi, da je Splošno sodišče neupravičeno sprožilo razpravo v zvezi s členom 2704 italijanskega civilnega zakonika in zadevno sodno prakso, ne bi vplivala na izid

preizkusa, ki ga je opravil, zaradi česar naj bi bilo treba pritožbo zavrniti.¹⁶

2. Presoja

a) Uvodne ugotovitve

40. Prvi pritožbeni razlog, s katerim UUNT Splošnemu sodišču očita, da je spremenilo predmet spora, ko se je oprlo na določbe in sodno prakso, na katere se stranke niso sklicevale, se nanaša izključno na kršitev člena 76(1) Uredbe št. 207/2009 in pravila 37 izvedbene uredbe.

41. Čeprav je ta pritožbeni razlog nov, saj je bil prvič naveden pred Sodiščem, se mi zdi dopusten, saj ga, ker se je pokazal z obrazložitvijo izpodbijane sodbe, hipotetično ni bilo mogoče navajati prej.

42. Dopustno pa se je spraševati o njegovi upoštevnosti.

43. Določbi, na katerih temelji očitok, se nanašata izključno na potek postopka pred UUNT. Prva natančneje določa vlogo UUNT pri ugotavljanju dejanskega stanja, ki ga mora izvesti, druga pa našteva podatke, ki jih mora vsebovati zahteva za razveljavitev ali za ugotovitev ničnosti znamke Skupnosti, ki se vložijo pri UUNT.

44. Ne ena ne druga od teh določb se torej ne nanaša na sodni postopek in se ne uporabi za Splošno sodišče.

45. UUNT pa se ne sklicuje na nobeno kršitev člena 21 Statuta Sodišča Evropske unije ali členov 44(1), 48(2) ali 135(4) Poslovnika Splošnega sodišča.

46. Ker se določbe, katerih kršitev se zatrjuje, ne uporabijo neposredno v sodnem postopku pred Splošnim sodiščem, ko to odloča o tožbi zoper odločbo odbora za pritožbe, in same po sebi ne določajo obveznosti tega sodišča, da upošteva samo elemente nacionalnega prava, ki jih je vlagatelj zahteve za ugotovitev ničnosti predložil UUNT, bi bilo mogoče pritožbeni razlog, s katerim se Splošnemu sodišču očita, da je kršilo te določbe, šteti za brezpredmeten.

47. Vendar se morajo načela, ki izhajajo iz navedenih določb, logično uporabiti tudi za sodni postopek, ki poteka pred Splošnim sodiščem, če je predmet spora pred odborom za pritožbe in Splošnim sodiščem enak.¹⁷

48. Prav tako je še prej treba preučiti utemeljenost pritožbenega razloga.

b) Pogoj nacionalnega prava v sporih glede znamke Skupnosti ter uradna dolžnost sodišča Unije in organov UUNT

i) Opozorilo na sodno prakso Splošnega sodišča

49. Rešitev v zvezi s pogojem nacionalnega prava in vlogo UUNT, ki je bila uporabljena v izpodbijani sodbi, izhaja naravnost iz sodne prakse Splošnega sodišča.

¹⁶ — NLC se sklicuje na sodbo z dne 30. septembra 2003 v zadevi Biret in Cie proti Svetu (C-94/02 P, Recueil, str. I-10565, točka 63).

¹⁷ — Glej v tem smislu točko 54 sklepnih predlogov generalne pravobranilke J. Kokott v zadevi, v kateri je bila izdana zgoraj navedena sodba Edwin proti UUNT.

50. Splošno sodišče praviloma šteje nacionalno pravo za dejstvo, za katero mora dokaz predložiti nasprotna stranka ali vlagatelj zahteve za ugotovitev ničnosti. Vendar to načelo dopolnjuje s pomembno omilitvijo, tako da nalaga UUNT obveznost, da se po uradni dolžnosti pozanima o nacionalnem pravu, kadar se to šteje za splošno znano dejstvo. Tako je bilo v več sodbah razsojeno, da se mora UUNT po uradni dolžnosti in s sredstvi, ki se mu zdijo za to primerna, pozanimati o nacionalni zakonodaji zadevne države članice, če so take informacije potrebne za presojo pogojev za uporabo razloga za zavrnitev zadevne registracije ali razloga za ničnost in zlasti za presojo pravilnosti predloženih dejstev ali dokazne vrednosti predloženih dokumentov.¹⁸ Splošno sodišče meni, da omejitev dejanske podlage preizkusa UUNT namreč ne izključuje, da ta poleg dejstev, ki so jih izrecno navedle stranke iz postopka z ugovorom ali postopka za ugotovitev ničnosti, upošteva tudi splošno znana dejstva, to pomeni dejstva, ki jih lahko pozna vsak in jih je mogoče dobiti iz splošno dostopnih virov.¹⁹

51. Tudi za to izjemo pa velja omejitev, saj je Splošno sodišče jasno omejilo obveznost, da po uradni dolžnosti poizve o nacionalnem pravu, na „primer[e], ko [UUNT] že ima informacije o [tem] pravu, bodisi v obliki navedb o njegovi vsebini bodisi v obliki predloženih elementov, katerih dokazna vrednost je bila izpodbijana“.²⁰

52. Splošno sodišče je razsodilo, da „za institucije Unije ugotavljanje in razlaga pravil nacionalnega prava, kadar sta ta nujno potrebna pri njihovi dejavnosti, načeloma pomenita ugotavljanje dejanskega stanja, ne pa uporabe prava[, ki] se namreč nanaša samo na uporabo prava Unije.“²¹

53. Splošno sodišče je poleg tega pojasnilo, da stranki, ki se sklicuje na prejšnjo pravico, „pred UUNT ni treba dokazati le tega, da ta pravica izvira iz nacionalne zakonodaje, ampak mora dokazati tudi obseg te zakonodaje“.²²

54. Sodna praksa Splošnega sodišča pa ni povsem enotna, saj se zdi, da se v nekaterih sodbah nacionalno pravo ne obravnava z vidika presoje ali razlage dejstev, ampak z vidika razlage pravnega pravila.

55. Splošno sodišče tako za določitev vsebine nacionalnega prava kot za katero koli pravno pravilo ne preuči le besedila upoštevnih zakonodaj, ampak tudi razlago sodne prakse in stališče doktrine.²³ Splošno sodišče je v sodbi z dne 14. septembra 2011 v zadevi Olive Line International proti UUNT – Knopf (O-live)²⁴ „ob upoštevanju velike podobnosti med *določbama*“²⁵ iz člena španskega zakona o znamkah in člena Uredbe št. 40/94 ugotovilo, da je treba prvega razlagati „ob upoštevanju sodne prakse Skupnosti“.²⁶

18 — Sodbe Splošnega sodišča z dne 20. aprila 2005 v zadevi Atomic Austria proti UUNT – Fabricas Agrupadas de Muñecas de Onil (ATOMIC BLITZ) (T-318/03, ZOdl., str. II-1319, točka 35); z dne 16. decembra 2008 v združenih zadevah Budějovický Budvar proti UUNT – Anheuser-Busch (BUD) (T-225/06, T-255/06, T-257/06 in T-309/06, ZOdl., str. II-3555, točka 96); z dne 9. decembra 2010 v zadevi Tresplain Investments proti UUNT – Hoo Hing (Golden Elephant Brand) (T-303/08, ZOdl., str. II-5659, točka 67) in z dne 20. marca 2013 v zadevi El Corte Inglés proti UUNT – Chez Gerard (CLUB GOURMET) (T-571/11, točka 39).

19 — Zgoraj navedene sodbe Atomic Austria proti UUNT – Fabricas Agrupadas de Muñecas de Onil (ATOMIC BLITZ) (točka 35); Budějovický Budvar proti UUNT – Anheuser-Busch (BUD) (točka 96) in Tresplain Investments proti UUNT – Hoo Hing (Golden Elephant Brand) (točka 67).

20 — Zgoraj navedena sodba El Corte Inglés proti UUNT – Chez Gerard (CLUB GOURMET) (točka 41).

21 — *Ibidem* (točka 35).

22 — Sodba Splošnega sodišča z dne 7. maja 2013 v zadevi Macros consult proti UUNT – MIP Metro (Makro) (T-579/10, točka 62). Čeprav se ta sodba nanaša na zahtevo za ugotovitev ničnosti znamke Skupnosti, ki jo je vložil imetnik prejšnje pravice v smislu člena 8(4) Uredbe št. 207/2009, menim, da se lahko rešitev, ki iz nje izhaja, uporabi po analogiji, kadar se na podlagi člena 53(2) te uredbe sklicuje na nacionalno pravo (kot simetrično obrazložitev glej točko 60 navedene sodbe).

23 — Glej zlasti sodbi Splošnega sodišča z dne 14. maja 2009 v zadevi Fiorucci proti UUNT – Edwin (ELIO FIORUCCI) (T-165/06, ZOdl., str. II-1375, točke od 42 do 61) in z dne 14. aprila 2011 v zadevi Lancôme proti UUNT – Focus Magazin Verlag (ACNO FOCUS) (T-466/08, ZOdl., str. II-1831, točke od 33 do 39).

24 — T-485/07.

25 — Točka 57. Ležeči tisk sem dodal sam.

26 — *Ibidem*.

56. Kljub tem značilnim pojavom težavnosti upoštevanja nacionalnega prava zgolj kot dejstvo pa povzemam, da Splošno sodišče UUNT v bistvu nalaga obveznost, da se po uradni dolžnosti poizve o nacionalnem pravu, kadar se to šteje za splošno znano dejstvo, in da poleg tega meni, da je zavezano „preveriti, ali je odbor za pritožbe uporabil pravilno razlago upoštevnega [nacionalnega] prava“.²⁷

57. Ugotoviti je treba še, ali sta ti obveznosti utemeljeni in ali med njima obstaja taka potrebna in logična povezava, da bi obveznost uporabiti pravilno razlago upoštevnega nacionalnega prava povzročila obveznost, da se po uradni dolžnosti poizve o tem pravu.

58. Da bi se lahko odgovorilo na ta vprašanja, se je treba vrniti k upoštevni besedilni podatak in obsegu zgoraj navedene sodbe Edwin proti UUNT.

ii) Besedilni podatki

59. UUNT v utemeljitev svojega prvega pritožbenega razloga iz upoštevni besedil sklepa, da se nacionalno pravo šteje za navadno dejstvo, posledici česar naj bi bili to, da se dokazno breme nalaga stranki, ki se nanj sklicuje, in korelativna prepoved za Splošno sodišče, da bi na lastno pobudo upoštevalo določbe nacionalnega prava, na katere se stranke niso sklicevale.

60. Ta predpostavka temelji na razlagi besedil, ki je sporna.

61. Poleg tega, da iz pravila 37 izvedbene uredbe ni mogoče sklepati, da se nacionalno pravo šteje za navadno dejstvo, ki ga morajo dokazati stranke, člen 53(2) Uredbe št. 207/2009 nacionalnemu pravu nedvomno priznava določeno mero „pravne veljavnosti“ v pravnem redu Unije.

– Procesni položaj nacionalnega prava na podlagi pravila 37 izvedbene uredbe

62. Dvomljivo je, da bi se lahko iz pravila 37(b)(iii) izvedbene uredbe sklepalo, da se nacionalno pravo šteje za dejstvo, o katerem se UUNT ne sme pozanimati po uradni dolžnosti.

63. Dobesedna razlaga te določbe ne privede do te rešitve.

64. Pravilo 37(b)(iii) izvedbene uredbe, ki imetniku prejšnje pravice, ki zahteva ugotovitev ničnosti znamke Skupnosti, nalaga trditveno in dokazno breme v zvezi s podatki, ki dokazujejo njegovo prejšnjo pravico na podlagi veljavne nacionalne zakonodaje, nikjer ne določa pravne ureditve, ki se uporabi za nacionalno pravo, saj za to pravo določa, da se v postopku obravnava kot dejstvo, le v zvezi z določitvijo vloge vlagatelja zahteve za ugotovitev ničnosti. Obveznost tega vlagatelja, da predloži dokaze, ne bi nikakor izgubila pomena, če bi se sodišču Unije priznalo upravičenje, da se pozanima onkraj teh dokazov, da bi lahko uporabilo rešitev, za katero se mu zdi, da ustreza rešitvi po nacionalnem pravu. Ta obveznost bi bila v vsakem primeru še naprej sankcionirana z nedopustnostjo zahteve v skladu s pravilom 39(3) izvedbene uredbe.

65. Splošneje je treba poleg tega ugotoviti, da čeprav nedvomno obstaja povezava med dokaznim bremenom v zvezi z nacionalnim pravom in pristojnostjo sodišča Unije, da po uradni dolžnosti ugotovi njegovo vsebino, to, da se nalaga stranki, ki se nanj sklicuje, dokazno breme v zvezi z nacionalnim pravom, ne izključuje nujno vsake pristojnosti sodišča, da preveri vsebino, razlago ali obseg tega prava.

27 — Točka 24 izpodbijane sodbe.

66. Sistematična razlaga pravila 37(b)(iii) izvedbene uredbe najprej pokaže, da cilj zakonodajalca Unije ni bilo to, da bi uvedel postopek za ugotovitev ničnosti ali za razveljavitev, ki bi bil izključno akuzatoren in v katerem bi bilo sodišče navaden razsojevalec, strankam pa bi bilo prepuščeno celotno vodstvo postopka. Prav nasprotno, preiskovalna pooblastila, ki se priznavajo UUNT in Splošnemu sodišču, pomenijo bolj uravnoteženo določitev vlog različnih udeležencev v vseh postopkih, skupaj s tistimi *inter partes*. Člen 78(1) Uredbe št. 207/2009 in pravilo 57(1) izvedbene uredbe tako določata neizčrpen seznam pripravljalnih ukrepov, o katerih lahko odloči UUNT.²⁸ Možnost, ki se s tem priznava pristojnim organom UUNT, da odredijo pripravljale ukrepe, kaže na to, da predložitev dokazov v sporih glede znamke Skupnosti ne zaznamuje načelo nevtralnosti ali načelo pasivnosti. Kot je potrdilo Splošno sodišče, lahko UUNT zlasti zahteva od strank, naj mu predložijo podatke o vsebini nacionalnega prava.²⁹

67. Končno, menim, da trditev, v skladu s katero naj bi pravilo 37 izvedbene uredbe pomenilo načelo, po katerem naj bi bilo nacionalno pravo navadno dejstvo, preko njenega prvotnega obsega razširja določbo, ki je omejena na to, da nalaga vlagatelju obveznost zatrjevati in dokazovati nacionalno pravo, na katero se sklicuje, ne da bi izključevala preiskovalno pooblastilo UUNT.

– Upoštevanje nacionalnega prava na podlagi člena 53(2) Uredbe št. 207/2009

68. V pravu Unije je veliko raznovrstnih določb, ki napotujejo na nacionalno pravo tako, da mu priznavajo različne funkcije. Poleg te raznolikosti naveznih okoliščin obstaja več pravnih sredstev, pri katerih morajo sodišča Unije upoštevati nacionalno pravo.

69. Poskusi navedbe različnih funkcij nacionalnega prava v pravnem redu Unije³⁰ kažejo na težavnost razvrstitve napotitev iz Uredbe št. 207/2009 v primeru ugovora zoper registracijo znamke Skupnosti ali zahteve za ugotovitev ničnosti v skupine, ki bi bile jasno pravno opredeljene. Nekateri menijo, da gre zgolj za „upoštevanje nacionalnega prava“,³¹ drugi, ki primerjajo položaj sodišča Unije, ki odloča v sporu glede znamke Skupnosti, s tistim, v katerem odloča na podlagi arbitražne klavzule, pa menijo, da te napotitve pooblašajo Splošno sodišče, da „neposredno uporabi in razlaga“ pravna pravila nacionalnega prava države članice.³²

70. V vsakem primeru je res, da člen 53(2) Uredbe št. 207/2009, čeprav nacionalnemu pravu ne priznava lastnosti prava Unije, nalaga institucijam Unije, naj v primeru zahteve za ugotovitev ničnosti znamke Skupnosti, utemeljene s prejšnjo pravico, ki je varovana s pravilom nacionalnega prava, ugotovijo in razložijo to pravno pravilo.

28 — Gre za zaslisanje strank, pridobitev pojasnil in predložitev listin in vzorcev, zaslisanje prič, dokazovanje z izvedenci, zaprisežene ali potrjene pisne izjave ali izjave, ki imajo podoben učinek po zakonu države, v kateri je izjava sestavljena, in ogled.

29 — Zgoraj navedena sodba Atomic Austria proti UUNT – Fabricas Agrupadas de Muñecas de Onil (ATOMIC BLITZ) (točka 36).

30 — Glej zlasti Rodríguez Iglesias, G. C., „Le droit interne devant le juge international et communautaire“, *Du droit international au droit de l'intégration – Liber amicorum Pierre Pescatore*, Nomos Verlagsgesellschaft, Baden-Baden, 1987, str. 583; Chanteloup, H., „La prise en considération du droit national par le juge communautaire: contribution à la comparaison des méthodes et solutions du droit communautaire et du droit international privé“, *Revue critique de droit international privé*, 2007, str. 539; točke od 38 do 48 sklepnih predlogov generalnega pravobranilca N. Jääskinena v združenih zadevah, v katerih je bila izdana sodba z dne 15. novembra 2011 v zadevi Komisija in Španija proti Government of Gibraltar in Združenemu kraljestvu (C-106/09 P in C-107/09 P, ZOdl., str. I-11113), ter točke od 66 do 76 sklepnih predlogov generalnega pravobranilca P. Mengozzija v zadevi, v kateri je bila izdana sodba z dne 9. junija 2011 v zadevi Evropaïki Dynamiki proti ECB (C-401/09 P, ZOdl., str. I-4911).

31 — Glej v tem smislu zgoraj navedeni članek Chanteloup, H., iz katerega je razvidno, da „mehanizem upoštevanja privede do tega[, ...] da postane pravilo navaden pravni podatek, ki nato postane dejstvo, ki se lahko upošteva prek pravila, ki ga je treba uporabiti“ (točka 14). Ta pretvorba nacionalnega prava v dejanski podatek naj bi bila še očitnejša v pravu Unije kot v mednarodnem zasebnem pravu zaradi načela avtonomne razlage tega prava, na podlagi katerega sodišča Unije „najpogosteje zavračajo, da bi se zatekla k notranjim opredelitvam“ (*idem*).

32 — Glej točko 42 sklepnih predlogov generalnega pravobranilca N. Jääskinena v zadevi, v kateri je bila izdana zgoraj navedena sodba Komisija in Španija proti Government of Gibraltar in Združenemu kraljestvu.

71. V položaju, kot je ta v obravnavanem primeru, mora UUNT preučiti, ali so v okviru postopka ugotavljanja ničnosti izpolnjeni pogoji za uporabo zatrjevanega razloga za ničnost. Če se ta razlog nanaša na obstoj prejšnje pravice, varovane z nacionalnim pravom, se institucije Unije po mojem mnenju ne morejo omejiti na nadzor vrednosti in obsega predloženih dokazov. Lahko postane tudi potrebno, da se to pravo razlaga in uporabi, kar je z obravnavanim primerom očitno ponazorjeno. Ker se je izpodbijala dokazna vrednost pogodbe iz leta 1986, katere fotokopijo je predložila družba Mediatek Italia, so se UUNT, odbor za pritožbe in Splošno sodišče soočili s potrebo po razlagi in uporabi zatrjevanih dokaznih pravil. Preverjanje tega, ali je zatrjevana prejšnja pravica v skladu z nacionalnim pravom priznana in dokazana, je predhodno vprašanje, ki ga je treba rešiti, preden se lahko uporabi pravilo prava Unije, na podlagi katerega je znamka Skupnosti nična. Zato, tudi če se načelo *jura novit curia* ne razteza na nacionalno pravo, za katero se ne domneva, da ga sodišče Unije pozna, in se vsebina tega prava v postopku šteje za dejstvo, za katero je trditveno in dokazno breme naloženo strankam, pa ima to pravo z vidika osebe, ki ga mora uporabiti, po razumskem premisleku, ki privede do rešitve spora, enako mesto kot vsako pravno pravilo, ne glede na izvor.

72. Iz navedenih razlogov menim, da se nacionalnemu pravu s členom 53(2) Uredbe št. 207/2009 v pravnem redu Unije priznava neka stopnja pravne veljave, zaradi katere se ne dovoljuje, da bi se upoštevalo izključno kot navadno dejansko vprašanje.

73. Tak sklep potrjujejo ugotovitve, do katerih je mogoče priti na podlagi zgoraj navedene sodbe Edwin proti UUNT.

iii) Obseg sodbe Edwin proti UUNT

74. Zgoraj navedena sodbe Edwin proti UUNT vsebuje elemente, ki so pomembni za pojasnitev razdelitve vlog med vlagatelja, pristojne organe UUNT, Splošno sodišče in Sodišče.

75. Prvič, Sodišče iz pravila 37 izvedbene uredbe sklepa na obveznost stranke, ki zahteva ničnost znamke Skupnosti na podlagi prejšnje pravice, varovane s pravilom nacionalnega prava, da UUNT predloži podatke, iz katerih je razvidna vsebina tega pravila.

76. Drugič, Sodišče nalaga pristojnim organom UUNT, da morajo „presoditi dokazno vrednost in vsebino podatkov, ki jih je predložil vlagatelj zahteve[, da bi ugotovili vsebino navedenega pravila]“.³³

77. Tretjič, presoja, da je Splošno sodišče pristojno „za popoln nadzor nad zakonitostjo presoje UUNT, ki se nanaša na podatke, ki jih je predložil vlagatelj zahteve, da bi dokazal vsebino nacionalne zakonodaje, katere varstvo uveljavlja“.³⁴

78. Četrto, Sodišče določa obseg lastnega nadzora tako, da ga deli na tri dele, in sicer v zvezi z besedilom, vsebino in obsegom veljavnega prava. Glede „besedila zadevnih nacionalnih določb ali z njimi povezane sodne prakse ali akademskih razprav, ki se nanašajo nanje“,³⁵ se opravi nadzor tega, ali je bilo napačno razlagano, glede vsebine teh podatkov in obsega vsakega od teh v primerjavi s preostalimi pa se opravi nadzor tega, ali je bila storjena očitna napaka.

79. Moja razlaga te sodbe se precej razlikuje od tiste, ki jo je navedel UUNT. Nasprotno od njegove trditve, v skladu s katero naj bi iz navedene sodbe izhajalo, da je nacionalno pravo dejansko vprašanje, menim, da ni res, da je Sodišče prisodilo večjo težo dejstvu kot pravu.

33 — Točka 51.

34 — Točka 52.

35 — Točka 53.

80. Najprej, treba je ugotoviti, da Sodišče ni podalo stališča o opredelitvi „podatkov“, ki jih mora vlagatelj predložiti, da bi se ugotovila vsebina nacionalnega prava. Ne samo da jih ni opredelilo kot „dejstva“, temveč je s tem, da je Splošnemu sodišču naložilo, da mora, za pojasnitev obsega nadzora, ki se opravi nad pristojnimi organi UUNT glede predloženih podatkov, „presoditi dokazno vrednost in vsebino podatkov, ki jih je predložil vlagatelj zahteve“, celo uporabilo novo besedno zvezo, ki odstopa od tiste, ki se navadno uporabi za opis obsega nadzora, opravljenega v zvezi z dejstvi.

81. Dalje, Sodišče je utemeljilo „popolni nadzor nad zakonitostjo“, ki ga mora izvesti Splošno sodišče, s členom 63(2) Uredbe št. 40/94, postal člen 65(2) Uredbe št. 207/2009, ki določa, da se lahko tožba zoper odločbe odbora za pritožbe UUNT vloži „zaradi kršitve pravil o pristojnosti, kršitve bistvenih določb postopka, kršitve Pogodbe, te uredbe ali *kateregakoli pravnega pravila v zvezi z njihovo uporabo* ali *zaradi zlorabe pooblastil*“.³⁶ Sodišče se je izrecno sklicevalo na sklepne predloge generalne pravobranilke J. Kokott, ki je menila, da je „pravno pravilo v zvezi z [...] uporabo [Uredbe št. 207/2009]“ dovolj široko, da ne zajema samo prava Unije, temveč tudi nacionalno pravo, ki se uporablja v okviru uporabe te uredbe.³⁷

82. Sodišče pa bi lahko utemeljilo ta nadzor tako, da bi se oprlo na pristojnost Splošnega sodišča, da sankcionira napake, ki so bile storjene pri presoji dejstev. Večkrat je namreč razsodilo, da lahko Splošno sodišče pri izvajanju nadzora nad zakonitostjo odločb odborov za pritožbe UUNT razišče, ali so ti odbori pravilno pravno opredelili dejansko stanje oziroma ali „je bila presoja dejanskih elementov, ki so bili predloženi navedenim odborom, pravilna“.³⁸

83. Če bi Sodišče štelo nacionalno pravo za navadno dejstvo, bi po vsej logiki morale utemeljiti nadzor Splošnega sodišča z njegovo pristojnostjo za sankcioniranje napak, storjenih pri presoji dejstev.

84. Nazadnje, lahko se poudari, da je Sodišče svoj nadzor v primeru pritožbe razširilo preko izkrivljanja podatkov, ki so bili predloženi Splošnemu sodišču, ko je priznalo obstoj nadzora v zvezi z očitnimi napakami pri presoji.³⁹ Čeprav ni enostavno določiti, do kod lahko seže sodni preizkus zakonitosti v okviru tega nadzora, se lahko šteje, da se nadzor v zvezi z izkrivljanjem in tisti v zvezi z očitnimi napakami pri presoji najverjetneje ne razlikujeta le glede intenzivnosti, ampak tudi glede predmeta, pri čemer se prvi nanaša na samo vsebino nacionalnega prava, drugi pa se lahko izvede glede njegove razlage in uporabe.

85. Končno, iz besedila in pomena upoštevnih zakonodajev ter razlage, ki jo je v zvezi z njo podalo Sodišče, sta razvidni dve glavni ugotovitvi, ena v zvezi s pogojem nacionalnega prava, druga pa v zvezi z uradno dolžnostjo sodišča Unije.

86. Prvič, nacionalnega prava, čeprav ga mora zatrjevati in dokazati vlagatelj zahteve za ugotovitev ničnosti, ni mogoče šteti za navadno dejstvo. Z napotitvijo na nacionalno pravo v Uredbi št. 207/2009 se temu pravu priznava pravna veljava, pri čemer se to nekako vključuje v pravo Unije in je predmet popolnega nadzora zakonitosti s strani Splošnega sodišča.

87. Drugič, uradna dolžnost pristojnih organov UUNT in sodišča Unije, ki morajo uporabiti nacionalno pravo, ne temelji na načelu nevtralnosti, ki bi jih omejilo na povsem pasivno vlogo, tako da bi jim bilo prepovedano vsakršno preverjanje vsebine zatrjevanega prava.

36 — Ležeči tisk sem dodal sam.

37 — Glej točke od 61 do 67 navedenih sklepnih predlogov.

38 — Glej sodbo z dne 18. oktobra 2012 v združenih zadevah Neuman in drugi proti José Manuel Baena (C-101/11 P in C-102/11 P, točka 39 in navedena sodna praksa).

39 — Glej Coutron, L., „De l'irruption du droit national dans le cadre du pourvoi“, *Revue trimestrielle de droit européen*, 2012, str. 170, kjer se ugotavlja, da „ponovna navedba nadzora v zvezi z očitnimi napakami prej spodbuja [...] k razumevanju [nacionalnega prava] kot pravni element na stopnji pritožbe“.

88. Ob upoštevanju teh dveh ugotovitev je treba presoditi, ali mora Splošno sodišče po uradni dolžnosti preveriti nacionalno pravo, ki se uporabi.

iv) Preverjanje upoštevnega nacionalnega prava po uradni dolžnosti

89. Menim, da se za popolni nadzor zakonitosti, za kar je pristojno Splošno sodišče, predpostavlja, da lahko to sodišče reši spor v skladu z veljavnim nacionalnim pravom in da lahko v ta namen – če je treba, po uradni dolžnosti – razišče vsebino, pogoje za uporabo in obseg pravil nacionalnega prava, ki so jih stranke navedle v utemeljitev svojih trditev.

90. Trije argumenti govorijo v prid tej rešitvi.

91. Prvi se nanaša na polni učinek Uredbe št. 207/2009. Zdi se mi, da bi bil cilj varstva znamke Skupnosti, ki se dosega s to uredbo, postavljen pod vprašaj, če bi se lahko ničnost znamke razglasila na podlagi prejšnje pravice, varovane z nacionalno zakonodajo, ne da bi lahko pristojni organi UUNT ali Splošno sodišče raziskali, katero rešitev je treba v primeru, o katerem odločajo, uporabiti po nacionalnem pravu. Nesporno je, da bi lahko napačna presoja tega prava privedla do tega, da bi se neupravičeno priznal obstoj prejšnje pravice in ugodilo zahtevi za ugotovitev ničnosti.

92. Drugi argument se nanaša na zahteve načela učinkovitega sodnega varstva. Zdi se mi, da pristojnost, da se po uradni dolžnosti preveri, ali so pogoji za uporabo zatrjevanega pravila nacionalnega prava izpolnjeni, izhaja tudi iz zahteve, da se lahko za vsako odločbo pristojnih organov UUNT, katere posledica je, da se imetniku znamke Skupnosti odvzame njegova pravica, izvede sodni nadzor, katerega namen je zagotovitev učinkovitega varstva te pravice. Sodni nadzor pa bi izgubil pomen, če bi se moralo sodišče Unije zadovoljiti z dokumenti, ki jih je predložil vlagatelj, pri čemer bi se tvegala napačna uporaba ali razlaga upoštevnih pravil.

93. Tretji argument se nanaša na vlogo pristojnih organov UUNT v sporih glede znamke Skupnosti. Ti organi niso nikakor omejeni na popolnoma upravno vlogo, temveč opravljajo kvazisodno funkcijo, primerljivo s tistimi, ki jih opravljajo nacionalna sodišča, ki odločajo o nasprotni tožbi v postopku zaradi kršitve pravic. Poleg tega člen 100(2) Uredbe št. 207/2009 njihovim odločbam priznava pravnomočnost. Zato se ne zdi logično, da bi se obseg nadzora, ki se opravi glede uporabe in razlage nacionalnega prava, znatno razlikoval glede na to, ali je bil zahtevek za ugotovitev ničnosti vložen z vlogo pri UUNT ali z nasprotno tožbo pri nacionalnem sodišču.

94. Poudariti je treba, da pristojnost po uradni dolžnosti pozanimati se o upoštevnem nacionalnem pravu nikakor ne nadomešča morebitne opustitve vlagatelja pri predložitvi dokazov o vsebini nacionalnega prava, ki mu je naložena. Nasprotno, gre za to, da se sodišču Unije omogoči, da preveri upoštevnost nacionalnega prava, ki je bilo zatrjevano in na katero se je sklicevalo kot dokaz. Če bi se prepovedalo resno preverjanje, bi se iz pristojnih organov UUNT končno naredili navadni odbori za registracijo nacionalnega prava, ki ga predloži vlagatelj.

95. Zato je po mojem mnenju pravilno, da je Splošno sodišče, s tem ko se je po uradni dolžnosti pozanimalo o vsebini upoštevnega italijanskega prava, preverilo, ali je odbor za pritožbe uporabil pravilno razlago tega prava.

96. Vendar menim, da se ta dolžnost preverjanja ne more utemeljiti s pojmom splošno znanega dejstva.

97. Na eni strani nacionalnega prava ni mogoče šteti za dejstvo.

98. Na drugi strani in v vsakem primeru uporaba pojma splošno znano dejstvo v nacionalnem pravu povzroča znatno pravno negotovost in je vir samovolje. V zvezi s tem močno dvomim, da so kompleksna načela, ki v italijanskem pravu urejajo dokazovanje zasebnih listin, dostopna vsem in da jih je dejansko mogoče opredeliti kot „splošno znana dejstva“.

99. Kot sem zgoraj navedel, utemeljujem dolžnost preverjanja po uradni dolžnosti s potrebo po ohranitvi polnega učinka Uredbe št. 207/2009 in zahtevami učinkovitega sodnega varstva.

100. Pojasniti je treba še, da mora ta dolžnost ostati omejena. Kot je Splošno sodišče razsodilo,⁴⁰ naj bi veljala le, kadar UUNT že ima informacije o nacionalnem pravu. Poleg tega ne omogoča spremembe predmeta spora, tako da bi se v njem navajala nova dejstva, temveč le, da se preverijo vsebina, pogoji uporabe in obseg pravil zatrjevanega nacionalnega prava.

101. S tem pojasnilom se vsaj delno odgovori na smotrni ugovor UUNT v zvezi z dejansko nemožnostjo poznavanja prava, ki se uporabi. Pristojni organi UUNT ne nadomestijo strank pri predložitvi dokazov. Njihova dolžnost pozanimati se je bolj omejena, saj zajema le preverjanje resničnosti informacij, ki jih je vlagatelj predložil glede vsebine nacionalnega prava in obsega varstva, ki ga zagotavlja.

102. Poleg tega, ne da bi zanemaril težave, ki bi jih lahko imel UUNT pri raziskovanju vsebine nacionalnega prava, se mi zdi, da razvoj informacijskih sredstev omogoča temu organu Unije, ki – kot poudarjam – razpolaga s preiskovalnimi sredstvi, da preveri utemeljenost tega, kar je lahko vlagatelj predložil v zvezi z varstvom, zagotovljenim z nacionalnim pravom.

103. Ob upoštevanju vsega navedenega je treba prvi pritožbeni razlog UUNT zavrniti.

B – *Drugi pritožbeni razlog: kršitev pravice UUNT do izjave*

1. Trditve strank

104. Po mnenju UUNT je treba na podlagi splošnega načela prava Unije naslovníkom odločb javnih organov, ki znatno vplivajo na njihove interese, omogočiti, da učinkovito izrazijo stališče.⁴¹

105. Trdi, da v obravnavanem primeru ni mogel učinkovito izraziti svojega stališča o sodbi z dne 14. junija 2007, na katero se stranke v upravnem postopku niso sklicevale, zaradi česar ni bila del predmeta spora pred odborom za pritožbe, in da bi bili obrazložitev in odločitev Splošnega sodišča drugačni, če bi to možnost imel.

106. UUNT iz tega sklepa, da je Splošno sodišče kršilo njegovo pravico do izjave.

107. NLC odgovarja, da se je na pravno vprašanje, za katero je bila upoštevana sodna praksa Corte suprema di cassazione, sklicevalo pred obravnavo, saj je Splošno sodišče na podlagi člena 64 svojega poslovnika v dopisu z dne 7. februarja 2012 pozvalo UUNT, naj odgovori na vprašanja v zvezi z obsegom člena 2704 italijanskega civilnega zakonika. Poudarja, da naj bi se imel UUNT zato o tem možnost opredeliti, pisno ali med obravnavo, in da naj ne bi bilo mogoče trditi, vsaj glede vnaprejšnjega opozorila v zvezi z vsako upošteveno ali morebiti upošteveno sodno prakso, da se s sodbo, ki se nanjo sklicuje, krši pravica do obrambe.

40 — Zgoraj navedena sodba El Corte Inglés proti UUNT – Chez Gerard (CLUB GOURMET) (točka 41).

41 — UUNT se sklicuje na sodbi Splošnega sodišča z dne 27. februarja 2002 v zadevi Eurocool Logistik proti UUNT (EUROCOOL) (T-34/00, ZOdl., str. II-683, točka 21) in z dne 15. septembra 2005 v zadevi Citicorp proti UUNT (LIVE RICHLI) (T-320/03, ZOdl., str. II-3411, točka 22).

108. NLC dodaja, če se predpostavi, da je Splošno sodišče napačno uporabilo pravo, ker UUNT ni omogočilo, da bi podal stališče o sodni praksi, ta napaka v nobenem primeru nima vpliva na izid odločitve.

2. Presoja

109. Če se mora Splošno sodišče, kot sem navedel, z nekaterimi omejitvami, po uradni dolžnosti pozanimati o vsebini nacionalnega prava, se mi zdi temeljnega pomena, da se ob tej priložnosti ponovno potrди obseg, ki ga je Sodišče vedno priznavalo načelu kontradiktornosti, ki je temeljna zahteva vsakega poštenega sojenja.

110. Pravica do poštenega sojenja je temeljno načelo prava Unije, potrjeno s členom 47 Listine Evropske unije o temeljnih pravicah in členom 6 Evropske konvencije o varstvu človekovih pravic in temeljnih svoboščin,⁴² ki zagotavljata „enakovredno varstvo“.⁴³

111. Sodišča Unije morajo, da bi zadostila zahtevam te pravice, skrbeti, da se v postopkih, ki jih vodijo, spoštuje načelo kontradiktornosti in da tudi sama spoštujejo to načelo,⁴⁴ ki velja v vsakem postopku, v katerem bi lahko bila izdana odločba institucije Unije, ki znatno vpliva na interese kake osebe.⁴⁵

112. Načelo kontradiktornosti vsaki stranki v postopku ne podeljuje samo pravice, da se seznanijo z dokazi in stališči, ki jih sodišču predloži nasprotna stranka, ter da o njih razpravlja. Pomeni tudi pravico strank, da se seznanijo z elementi, ki jih sodišče preizkusi po uradni dolžnosti in na katere namerava opreti svojo odločitev, ter da o njih razpravljajo.⁴⁶

113. V sodni praksi je bil jasno priznan obstoj te pravice, ne samo kadar sodišče odločitev opre na dejstva in dokumente, s katerimi stranke niso bile seznanjene,⁴⁷ ampak tudi kadar jo opre na razlog, preizkušen po uradni dolžnosti.⁴⁸

114. Področje uporabe pravice, ki naj bi se razširilo, se namreč razširi na vse elemente, ki imajo odločilen vpliv na izid postopka⁴⁹ in so podlaga odločbe, pri čemer ni pomembno, ali so dejanski ali pravni, iz njega pa je izvzeto le končno stališče, ki ga organ namerava sprejeti, ali sam akt, o katerem je treba razsoditi.

115. Zato je treba preučiti, ali so stranke v obravnavanem primeru imele možnost med postopkom podati stališča o elementih, ki jih je Splošno sodišče preizkusilo po uradni dolžnosti.

116. V zvezi s tem je iz dopisov, ki jih je Splošno sodišče poslalo 7. februarja 2012, in vprašanj, ki so jim bila priložena, razvidno, da čeprav so stranke lahko podale stališča o določbah člena 2704 italijanskega civilnega zakonika, jih, nasprotno, niso mogle podati o sodbi z dne 14. junija 2007.

42 — Konvencija je bila podpisana v Rimu 4. novembra 1950.

43 — Sodba z dne 11. julija 2013 v zadevi Ziegler proti Komisiji (C-439/11 P, točka 126 in navedena sodna praksa).

44 — Sodbi z dne 2. decembra 2009 v zadevi Komisija proti Irski in drugim (C-89/08 P, ZOdl., str. I-11245, točki 51 in 54) in z dne 17. decembra 2009 v zadevi Revizija M proti EMEA (C-197/09 RX-II, ZOdl., str. I-12033, točka 42).

45 — Zgoraj navedeni sodbi Komisija proti Irski in drugim (točka 50) ter Revizija M proti EMEA (točka 41).

46 — Zgoraj navedena sodba Komisija proti Irski in drugim (točki 52 in 55 ter navedena sodna praksa).

47 — *Idem* (točka 52 in navedena sodna praksa).

48 — *Ibidem* (točka 55). Glej tudi zgoraj navedeno sodbo Revizija M proti EMEA (točka 41) in sodbo z dne 21. februarja 2013 v zadevi Banif Plus Bank (C-472/11, točka 30). Zadeva, v kateri je bila izdana zadnjenavedena sodba, se je nanašala na to, da je nacionalno sodišče po uradni dolžnosti preizkusilo nedovoljenost pogodbenega pogoja. Rešitev, ki se opira na splošne zahteve iz pravice do poštenega sojenja, se mi kljub temu zdi prenosljiva na sodišče Unije, ki bi želelo rešiti spor tako, da bi se oprlo na razlog, preizkušen po uradni dolžnosti.

49 — Zgoraj navedeni sodbi Komisija proti Irski in drugim (točka 56) ter Revizija M proti EMEA (točka 41).

117. Iz točk 32, 35, 36, 39 in 40 izpodbijane sodbe je jasno razvidno, da je imela vsebina sodbe z dne 14. junija 2007 odločilen pomen v obrazložitvi Splošnega sodišča in da bi bila rešitev drugačna, če je ne bi upoštevalo. Ker je Splošno sodišče ugotovilo, da odbor za pritožbe ni upošteval te sodne prakse, po kateri se lahko nasprotni dokaz pristnosti datuma poštnega žiga uveljavlja, ne da bi bilo treba sprožiti postopek za ugotovitev nepristnosti, je menilo, da bi lahko odbor za pritožbe pripisal večji pomen nepravilnostim, ki jih je zatrjevala NLC, in da je treba zato razveljaviti sporno odločbo.

118. Iz navedenega je razvidno, da je Splošno sodišče kršilo načelo kontradiktornosti, ki izhaja iz zahtev, povezanih s pravico do poštenega sojenja.

119. Zato menim, da je treba drugi pritožbeni razlog sprejeti.

120. Menim, da v teh okoliščinah ni treba preučiti tretjega pritožbenega razloga v zvezi z očitno neskladnostjo in izkrivljanjem dejstev.

V – Vrnitev zadeve Splošnemu sodišču v razsojanje

121. Člen 61, prvi odstavek, Statuta Sodišča določa, da Sodišče, če je pritožba utemeljena, razveljavi odločitev Splošnega sodišča. Če stanje postopka to dovoljuje, lahko v tem primeru samo dokončno odloči o zadevi ali pa jo vrne v razsojanje Splošnemu sodišču.

122. Menim, da v obravnavanem primeru stanje postopka ne dovoljuje, da bi se odločilo o zadevi, ker morajo stranke imeti možnost, da se v razpravi opredelijo o elementih nacionalnega prava, ki jih je Splošno sodišče preizkusilo po uradni dolžnosti.

123. Na podlagi teh preudarkov predlagam, naj se obravnavana zadeva vrne Splošnemu sodišču, da bi to o njej vsebinsko presodilo.

VI – Predlog

124. Glede na navedeno Sodišču predlagam, naj odloči:

1. Sodba Splošnega sodišča Evropske unije z dne 13. septembra 2012 v zadevi National Lottery Commission proti UUNT – Mediatek Italia in De Gregorio (Prikaz roke) (T-404/10) se razveljavi.
2. Zadeva se vrne Splošnemu sodišču Evropske unije, da rzsodi o utemeljenosti tožbe.
3. Odločitev o stroških se pridrži.